

Kolchoznice a Superman hledají své vzory.

Jan Pilát - autor povídky zpracované na základě stejnojmenného obrazu Antonína Koppa.
Autorské čtení na vernisáži výstavy:
Antonín Kopp - NEXTMODERNA
31.7. 2020, v prostorách Idea Delivery Lab Arbes,
Štefánikova 32, Praha 5.

Stěžuje si Superman newyorksému barmanovi, že už ho nebaví být hrdinou:

“Oni si mě prostě zvolili za vzor a za ochránce. Ale mě to nebaví! Představte si, co to je, když vám dvakrát za den volají, že potřebují pomoci vytáhnout z maléru. No to nemají nic lepšího na práci?!”

přitočí se k němu ruská turistka, která se předataví jako Kolchoznice:

“O práci mi ani nemluvte, ani netušíte, jaké to je být zaseklá v práci, která vám vůbec nic neříká. Vždyť já studovala na učitelku a oni mi do ruky vrazí srp! Srp! Že ať prý výchovu dětí nechám na nich a jdu radši dělat parádu do Moskvy na *Prospekt Mira*. A desetkrát za den mě dávají jako příklad zemědělkyně a soudružky. Ale vždyť já jsem demokratka! Dokonce ani můj kolega, s nímž stojím v tolik opěvovaném, nejvyšším světovém sousoší, takzvané *Dělník a kolchoznice*, není zemědělec, ale lékař, kterému do ruky vrazili kladivo.”

Supermana vyprávění zaujalo:

“A co že tam vlastně děláte?”

Kolchoznice:

“Inspirujeme a budujeme!” odpověděla.

Supermanovi se začínala zamlouvat:

“To jsou vzosná hesla.”

Kolchoznice:

“Ale prázdná. Jsem z toho tak unavená!”

Superman:

“Omluvte mou nezdořilost, jsem Superman. Milá Kolchoznice co pijete?”

A tak si spolu připili na zdraví a bavili se o životě a politice. S každou další skleničkou se debata stávala hlubší a politické názory vyostřenější. Oni dva si však až podivně moc rozuměli. Kolchoznice navíc přišla se zajímavým postřehem:

“Pane Supermane, my dva máme společný původ. Jsme totiž fiktivní postavy, já stvořena sochařkou a Vy komixovým kreslířem, abychom nahradili staré bohy a byli vzory pro pracující tohoto světa a jejich děti, takže mi Supermane, prosím tě, tykej. “

Superman:

“No to je úžasné! Jen mě mrzí, že tvoje matka - sochařka ti nedala dívčí jméno. Můžu ti říkat Koljo?”

Kolchoznice:

“Chm, bylo by krásné mít ženské jméno, akorát v Rusku je Kolja chlapecké. Ale protože jsem fiktivní postava, můžu být i androgenní, třeba feministka. Jinak mně tvoje jméno Superman přijde super a navíc se Super dá použít i jako jeho zdrobnělina.”

Po chvíli se Superman zamyšleně zeptal:

“Prosím tě, kolchoznice, ty vyznáváš Marxismus?”

Kolchoznice:

“Marx i Engels mi můžou vlézt na záda. Já vlastně ani nemám nějaký vyhraněný názor na to, co je správně a co je špatně, já bych se prostě chtěla podívat a vyzkoušet si to sama.

Ne jen někde kopat za tím, ke kterému ani nepatřím.

Ty jsi, Supermane, demokrat?”

Superman váhavě:

“V zásadě ano, hlavně jsem svobodně uvažující.

Ona demokracie má tu vadu, že se jí neustále někdo pokouší podtrhnout židli a mě už přestává bavit proti tomu bojovat.”

Kolchoznice:

“To i jinde jsou zlí lidé. U nás v Rusku jeden takový vládne.”

Superman:

“Není i Rusko demokracie?”

Kolchoznice:

“Oficiálně, no.”

Na to se napili. A dál sdíleli své frustrace. A když si povídali dost dlouho, aby se poznali, rozhodli se, že na světě najdou zemi nebo místo, kde by se mohli v klidu usadit. I vydali se proto na cestu, dočasněmu omezení letecké dopravy navzdory.

Superman pevně chytil Kolchoznicí a vzletli směrem k první destinaci: Číně.

Čína je domovem nejvíce lidí na světě a lze tak předpokládat, že pokud si jí zvolilo k životu nejvíce lidí, tak bude k životu i nejhodnější. Prolétali nad čínskou zemí a viděli vysoké mrakodrapy, blahobyt, ale i lopotící se davy a bídu. Rozhodli se proto zajít pro radu k Lešanskému Buddhovi, největší sedící soše bdící nad krajinou.

“Bud zdrav, Buddho,” pozdravili slušně.

“Bud'te zdraví i vy.”

“Je Čína země dobrá k životu?”

“Panuje tu tvrdý komunismus. Zatím sedím a čekám, až se věci zlepší, ale i moje pověstná trpělivost se začíná ukazovat jako omezená. Až zde nebude Komunistická strana Číny, bude to opět dobrá země k životu. Nyní však jen nese na bedrech odkaz kdysi slavné historie. Avšak jako hlavní se mi jeví být trpělivý a nemít nikomu za zlé, jakého zla se dopustil.”

Supermana s Kolchoznicí jeho slova nepotěšila, ale jelikož měla Kolchoznice bohaté zkušenosti s komunismem z Ruska, nechtěla nic riskovat a zeptala se:

“A kde můžeme najít zemi dobrou k životu?”

Lešanský Buddha odpověděl:

“Člověče, vždyť jsem zapuštěný do skály, nemůžu se podívat nikam jinam než před sebe.

Avšak můj dobrý kamarád, slyšel jsem, se nyní usídlil v Riu de Janeiru, zkuste se poptat tam.

Je sice o mnoho mladší než já, avšak hlásá velmi uvědomělé věci.”

A tak se Kolchoznice se Supermanem znovu vydali na cestu, tentokrát přímo přes moře směrem do Brazílie. Nad městem Rio de Janeiro bděl obrovský Ježíš. Muž ze železobetonu s vážným výrazem hleděl před sebe a měl roztažené ruce, jako by chtěl obejmout celý svět. I přistáli u něho Superman s Kolchoznicí a slušně pozdravili.

“Ježíši, je Brazílie dobrou zemí k životu?” ptal se Superman.

“Brazílie je úžasná země, ale budeš tu mít spoustu práce s potlačováním zločinu.”

To se Supermanovi nezamlouvalo a proto výmluvně pohlédl na Kolchoznicí, že by se ještě podívali dále.

“Je zde hodně zločinců?” ptala se Kolchoznice.

Na což Ježíš odpověděl:

“Tak nestojím tu s otevřenou náručí a nenabízím útěchu davům jen tak, protože nemám co lepšího na práci. Ale proč zde je spousta zločinu a drog, to nemohu přesně říci.

Já jen nabízím nepodmíněnou lásku všem, kdo ji potřebují.”

Kolchoznice i Superman přemýšleli, na co se zeptat, ale Ježíš jejich dilema vyřešil za ně:

“Zkusil bych se také podívat na západní pobřeží Malajsie. Před nedávnem se tam objevil Kartikeya.

Je to sice mladík s hořící krví, ale srdce má na správném místě. Třeba vám on dokáže odpovědět na vaše otázky, jelikož je vám věkově blíže.”

S těmito slovy se Kolchoznice a Superman rozloučili s Ježíšem a vydali se hledat Kertikeyu. Kertikeya, jak známo, je starověký hinduistický bůh války a je vnímán jako mladistvý bojovník, který vede armádu proti zlým démonům. Zároveň proslul svým důmyslem. Obrovský muž zlaté barvy stál klidně a vyrovnaně vedle stezky vedoucí na vrcholky hor. V pravé ruce držel zbraň podobnou kopí, avšak díky zdobením a symbolům bylo jasné, že jde spíše o rituální záležitost, než že by byl připraven k boji.

Kertikeya je oslovil ještě předtím, než mohli oni pozdravit jeho:

“Buďte pozdraveni!”

“I ty buď zdrav, Kertikeyo,” odpověděli,

“hledáme zemi vhodnou k životu.”

A to jste ji přijeli hledat do Malajsie?” podivil se hindský bůh války.

“Ježíš Vykupitel nám řekl, že bys nám mohl pomoci ji najít.”

Kertikeya:

“Ach, Ježíš Vykupitel, od toho jsem se jako dítě učil. Snad se má dobře. Víte, ono je to s ‘dobrou zemí k životu’ složitější. Rozhodně bych se neomezoval jen na náboženské vůdce a jejich učení při tomto výběru. Spíše bych se zeptal lidí, kteří tam žijí, jak se mají, co dělají, co dělali včera a co je čeká zítra.

Zeptal bych se ne vůdce, ale řadového člověka. Nejlépe nějakého učeného a uvědomělého.”

Jeho slova zněla rozumně a rozhodně je nečekali od boha války. Ale koneckonců, Kertikeya byl velmi přemýšlivý bůžek. A tak se na sebe všichni tři chvíli jen potichu dívali, než Kertikeya opět promluvil:

“Šel bych se zeptat Barucha Spinozy. Je to věhlasný filosof a můžete ho najít v Amsterdamu.”

Stejně jako předtím vzal Superman svou milou a vylétli vstříc zemi tulipánů, Nizozemsku. Už když přilétali, bylo jasné vidět, že nad Amsterdamem prší.

Blízko centra našli sochu Barucha Spinozy, která je hned při přiletu obšťastnila milým úsměvem.

Na rozdíl od všech ostatních, které dosud navštívili,

Baruch byl velký jen asi jako dospělý muž a nejednalo se o žádný pompézní monument.

“Buď pozdraven, Spinozo.”

“I vy, Kolchoznice se Supermanem. Co vás ke mně přivádí?”

Kolchoznice se Supermanem:

“Je Nizozemí dobrou zemí k životu?”

Spinoza:

“Ooo, ano, i ne. Já osobně to zde miluji, protože mám rád město a nevdí mi deštivé a zamračené počasí. Pokud však máte rádi přírodu a sluníčko, bohužel vás zlamu.”

Kolchoznice se Supermanem:

“Baruchu, proč nikde nemůžeme najít zemi vhodnou k životu?”

Spinoza:

“Jelikož hledáte odpovědi u ostatních, aniž byste se zeptali sami sebe. Každá země je dobrá k životu, pokud se vám v ní život líbí. To ale není otázka, kterou vám mohu já nebo kdokoli jiný zodpovědět.

To si musíte zkusit, vidět, najít, případně prozkoumat.”

Kolchoznice se Supermanem:

“Říkáš tedy, že máme přestat hledat?”

“Přestaňte hledat odpovědi vně a podívejte se dovnitř. Víte, teď všude řádí ten nový virus a hranice jsou zavřené. Avšak vy jste fiktivní postavy a můžete se pohybovat po celém vesmíru.

Ale především se můžete pohybovat uvnitř sebe a objevit, že i přítomnost a vše kolem vás je návodem.

Kolchoznici i Supermana tato rada nadchla, protože svět i jeho historii znali a chtěli objevit něco, co je mimo něj nebo i daleko za ním.”

Kolchoznice stejně vždy chtěla všechno sama vyzkoušet. A Superman potřeboval dlouhou dovolenou.

To hlavní však bylo, že to pro oba byla výborná záminka, jak být s tím druhým o samotě

a moci si jeden druhého prostě užívat.

